

Dr. Jan brengt verslag uit over de medische trip 22/09 -4/11/17.

Voor de vijfde maal hebben we terug medische kampen georganiseerd voor een zestal weken. Op 22-9 ben ik terug via de gekende luchtvaartmaatschappij Turkish Airlines naar Kathmandu gevlogen. Paul, voorzitter/chauffeur stond mij – ondanks de hopeloze files in en rond Kathmandu - zoals afgesproken stipt op te wachten, in gezelschap van een nieuwe vrijwilligster, een Australische verpleegster.

Naar ons hoofdkwartier in Pokhara gereden (8 uur rijden), waar ik de eerste twee dagen het medische en dentale materiaal grondig heb nagekeken, bijgevuld en de nodige wisselstukken besteld. Op 25-9 zijn we met onze volgeladen Toyota Hilux pick-up (eindelijk ons eigen vervoer) via Beni naar Chitre gereden, terug een helse tocht van 11 uur langs erbarmelijke wegen met het nodige oponthoud wegens technisch defect, zodat we pas laat in de avond toekwamen. Ik denk toch dat het te voet aangenamer is.

In Chitre maken we kennis met onze nieuwe verpleegster van de medische post, Shanta Pun. Een nieuwbakken jonge verpleegster die met veel enthousiasme de medische post runt. Na het grondig inspecteren en herstellen, kan ik de volgende dag weer aan de slag. De volgende 7 dagen is het terug zoals vanouds. De ene patiënt na de andere, vooral veel tandheelkunde, maar nu met behulp van twee verpleegsters en van onze generator (dank aan Honda) kan ik vlot doorwerken.

Na de obligate ceremonie op dag 8 vertrekken we terug naar Beni. Na een nachtje slapen in Beni, de districtshoofdplaats, vertrekken we s' anderendaags naar onze volgende post in Pulachaur (+2uur). Er zijn daar al een 400-tal patiënten geregistreerd en om het een beetje te laten vloten krijg ik hulp van 2 lokale verpleegsters.

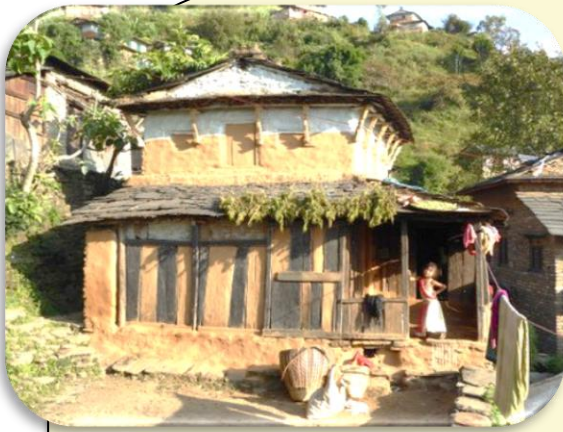
We verblijven daar in home-stay, kwestie van niet alle dagen 2x2uur de erbarmelijke weg naar Beni te moeten op en afrijden. Na 5 dagen 8 uren per dag vooral tanden behandeld, hebben we op 9-10 een dagje rust in Pokhara.

's Anderendaags vertrekken we reeds vroeg naar de school in Chinnebas in de centrale midden heuvels op 5 uur rijden, waar ze op ons opwachten.

Op 4 dagen tijd hebben wij daar meer dan 250 patiënten incl. schoolkinderen en leraars van hun slechte tanden en andere kwalen verlost.

Veel rust is er niet want de volgende dag vertrekken we reeds naar Saitighata (2 uur ten noorden van Pokhara, onze basis) voor een tweedaagse consultatieronde. Het is er aangenaam werken in de lokale school, vriendelijke mensen en blij eens verlost te zijn van de uitgebreide obligate ceremonies. We slapen in een eenvoudig hotel.

Vervolg verslag Dr. Jan:

Op 17-10 zijn we terug op weg, nu naar het zuiden de Terai in, waar we samen met Paul de waterinstallatie inhuldigen in Jutpani en ondertussen de nodige patiënten behandelen.

In de Terai is het altijd broeierig warm, maar het werken in een koele ruimte van een in aanbouw zijnde woning is wel aangenaam. Bij ons vertrek kunnen we nog een 24-tal personeelsleden van het hotel (Parkside Resort in Sauraha aan de rand van het Chitwan National Park) waar we logeren behandelen. Dus terug wat later dan gepland vertrekken we naar Pokhara, maar wegens het Tihar festival zijn er amper trucks op de weg en verloopt de reis ditmaal veel vlugger (5 uur i.p.v. 14) dan in het doorgaan.

In Pokhara nemen we terug een rustdag (tanden nazien bewoners Pun House, kleine ingrepen, materiaal kopen en dus weinig rust).

We vertrekken 's anderendaags vroeg terug via Beni (3uur) naar Mudi (4uur). Een prachtig dorp gelegen op de Dhaulagiri-trail en verste en hoogste bewoonde dorp in Myagdi district. Door panne met de jeep komen we er slechts in het donker toe na een bergtocht van een paar uur, in de complete duisternis. Gelukkig komen een paar jonge kerels van het dorp ons tegemoet die alles op hun rug nemen. Het is er zeer aangenaam werken in de lokale school. Het dorp is gelegen op een bergflank. Er is nog geen elektriciteit of weg, dus geen gemotoriseerd verkeer met zeer mooie traditionele huizen. Kortom een dorp zoals het vroeger alom in Nepal was. Het is wel terug werken van zonsopgang tot laat in de avond en na een paar dagen en weer honderden patiënten begin ik het, niettegenstaande de zorgen van de lokale bevolking, wel een beetje te voelen. Na 4 dagen trekken we met de paardenkaravaan met al ons materiaal terug naar de "taxi" standplaats. We komen pas terug in Beni om 18u na een rit met een gammele jeep, en een driver die ons nog heel wat roepies wilde afhandig maken. Onze eigen pick-up brengt ons dan pas laat terug in Pun house en na al die weken werken heb ik nu toch wel behoefte aan een paar dagen rust.

Wegens verkiezingsstress en dito activiteiten gaat het medisch kamp in Kalinka niet door en ben ik wel verplicht van een beetje de toerist uit te hangen. Echter, in Pun House is er altijd wat van doen: bewoner-patiënten behandelen, het lekkend dak repareren, al de medische stuff inventariseren, het materiaal grondig reinigen en stockeren voor een volgende missie maar gelukkig ook mo:mo's gaan eten (nvdr.: en een fris biertje drinken)...

Op die zes weken tijd hebben we bijna 2500 patiënten behandeld en hebben we alles samen een 3000 Kilometers langs Nepals bedroevend en rug martelend weggennet gereden. Onze eigen jeep is dus wel een goede investering. Het was terug een geslaagde missie, maar enige hulp of aflossing van de wacht is iets waar we dringend moeten aan werken.

Tot een volgende keer. Dokter Jan, Bsurre-team.

